

ham transporteret hjem. Dette er da ligesom den sidste Afspidsning af hans Afstraffelse, og det er derfor, synes det mig, ogsaa naturligt at behandle Udgiften hertil som Deliquentudgift enten for vedkommende Amt, forsaarib det er en Landjurisdiction, hvori han har forseet sig, eller for samtlige Amtets Kjøbstæder, der da maae blive enige om at dele Udgiften. Paa denne Maade vil da en enkelt Kasse komme til at udrede Udgiften, og det navnlig den Kasse, som er interesseret deri. Naar det før af den ærede Minister blev fremhævet, f. Ex. med Hensyn til Fattiges Forsendelse, at det er den Commune, der bliver af med de Fattige, og den Commune, der saar dem, der ere interesserede i Udgifterne ved Forsendelsen, da forekommer dette mig at være aldeles feilagtigt; den Commune, der bliver af med de Fattige, har nemlig ikke den mindste Interesse af at blive af med dem, thi den vil jo faae alle de Udgifter, der ere anvendte paa Vedkommende, refunderede, og da Betingelsen for at faae Ret til Forsørgelse i Opholdscommunen er at have været der fem Aar uden Fattigunderstøttelse, er vel altsaa alene den Commune, der skal modtage Vedkommende, der er interesseret i Hjemsendelsen, og den forekommer mig saaledes ogsaa at være den Nærmeste til at betale samtlige Udgifter, paa samme Maade som det, som nys omtalt, forekommer mig, at det Sted, hvor Vedkommende har forseet sig, og hvor man har foranlediget ham affraffet, ene maa udrede den sidste Slutning paa samtlige Udgifter derved ved at besørge ham hjemsendt for sin Regning.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke tilegne mig den Betragtningmaade, som den ærede sidste Taler udtalte, at nemlig Hjemsendelsen af en Forbryder er det sidste Led af hans Afstraffelse. Det forekommer mig, at den ikke kan betragtes som en Deel af Straffen, og at altsaa Omkostningerne ikke kunne blive en Deel af de Omkostninger, der kunne fordres vederlagte af Pönitentten selv. Det forekommer mig, at Hjemsendelsen i ethvert Tilfælde kun kan betragtes som en Politiforanstaltning, men de med en saadan forbundne Udgifter bæres aldrig af Vedkommende selv. Jeg troer altsaa ikke, at

der kan drages nogen Paralel imellem de Udgifter, der ere forbundne med Hjemsendelsen af Forbrydere, og de Udgifter, som ere forbundne med en Forbryders Afstraffelse. Der er derimod en anden Betragtningmaade, som jeg ogsaa før gjorde gjældende, nemlig Billighedssynet til Vedkommende selv. Jeg troer vel, at det vistnok ofte kan convenere den løsladte tidligere Forbryder frit at maatte vælge sit Opholdsstæd, men jeg troer tillige, at det i mangfoldige Tilfælde vil være ham om at gøre netop at naae sin Hjemstavn, og at han da har en Ret dertil uden at skulle betale derfor af sine i Straffeanstalten majsommeligt opsparede Penge, synes mig ganske billigt. — Hvad Transporten af egentlige Fattiglemmer angaaer, da maa jeg ganske bestemt fastholde, at den i alt Fald ikke bør falde Forsørgelsescommunen alene til Last. Omkostningerne ved Gjenemtransporten af en stor, fattig Familie fra den ene Ende af Landet til den anden vilde blive en saa overvældende Byrde for en lille Communes Fattigvæsen, at de vistnok ikke med Billighed bør kunne paalægges den. Naar der som hos os eksisterer større kommunale Fattigforsørgelseskasser — vi have jo Amtsfattigkasserne, endogaa i visse Tilfælde Amtsrepartitionsfondene, for hvilke Fattigforsørgelsen ikke i alle Tilfælde er fremmed —, saa synes det mig, at man med Billighed kan paalægge disse større Fællescommuner Udgifterne ved slige Forsendelser istedetfor den enkelte snevrere Forsørgelsescommune. Jeg troer, at en Bestemmelse som den af den ærede Taler vel ikke foreslaaede, men bifaldte, let vilde føre til, at man foretrak at lade de Fattige blive, hvor de vare, istedetfor at paadrage sig de ganske overordentlige Udgifter, der kunne være forbundne med Transporten.

B. Petersen: Jeg skal aldeles tiltræde, hvad den ærede Minister nys yttrede, at det, at transportere en Familie, bestaaende af mange Medlemmer, fra den ene Ende af Landet til den anden, er en meget stor Byrde for den Commune, hvorpaa Udgiften derved falder; men det undrer mig da at see, at den ærede Minister efter disse Ytringer dog vil paalægge den mindre Commune deslige Udgifter, naar det er en Kjøbstadscommune; han har ikke